פסילנא לך. שהזכרתני טובתך: **חזייה.** רב כהנא לההוא גברא: **דהוה גאים ביה.** ברב. סומך ובוטח עליו ומדבר גבוהות: **מפיקנא לך רב מאונך.** (א) אודיעך שאין רב יכול לסייעך דמשמתינא לך: **אילימא לעיוני ביה ומיפסקיה.** לאמיתו: **לאקדומיה.** אם בא לפניך דין של פרוטה וחזר ובא דין אחר של מנה הקודם לפניך הקדם לחתוך: **כי המשפט לאלהים הוא.** כאילו אתה דן ומוציא ממון מיד הקב"ה שהרי עליו להחזיר ממון לבעליו: **על דבר זה.** שנטל שררה לעצמו לומר תקריבון אלי (דברים ו) שהיה לו לומר תקריבון לפני השכינה: **נענש משה.** שלא זכה (ב) שלא נאמר לו פרשת נחלות עד שבא מעשה לפניו ולא ידע מה להשיב: **כשיב ואלוה אם שופטיכם.** משמע את חכמיהם הזהיר להדריך ליבור (ג) במשפט והחקים על כרחם: **וכשיב ואלוה אתכם.** לליבור עצמם הזהיר ומה הולך להזהירן: **כי אתה תבוא אם העם.** משמע גם אתה כאחד מהן: **כי אתה תביא.** משמע (לשון) שררה ונהג (ד) עליהן: **משה אמר לו זקנים שבדור** (ה) **עמהם** (ו). על פיהם עשה מעשה ולא תשתרר עליהם להחזיר קרא דכי אתה תבוא משה אמרו כדכתי' ביה אל הארץ אשר נשבע ה' וגו' ובמקרא דכי אתה תביא כתיב אל הארץ אשר נשבעתי לאבותיכם (ז) וגו' אלמא דהקב"ה בעצמו אמרו: **דבר אחד.** מנהיג אחד: (ח) **יומא דדינא.** שני וחמישי תקנת עזרא היא בב"ק (דף פב:): **אומוי לדינא.** ב"ד ששולחין שלוחם לבעל דין שלועקים עליו לבא ולדון לפניהם לריך השליח להזמינו בשם שלשתן: **ואמר משמיה דהר.** פלוני דיין מזמינך לא אמר כלום ואי לא אזיל לא משמתינן ליה: **דיני קנסות.** זה שמשלש יותר מדינו: (ט) **המוציא שם רע.** לא מצאתי לבמה בתוליס [דברים כב] ובא להפסידה כתובתה ולא להרגה שאינו מביא עדים שזינתה תחתיו דאי אנפשות קאתי לא אמר ר"מ בשלשה: **וחכמים אומרים כו' מפני שיש בו דיני נפשות.** קס"ד דהכי קאמרי משום דאיכא מוציא שם רע דשייך ביה דיני נפשות וכגון שמביא עדים ובגמרא פרכינן וכי יש בו דיני נפשות מאי הוי השתא מיהא לאו דיני נפשות הוא דליכא עדיס (י): **ור"מ סבר אין חוששין לנעו.** אין חוששין שמא כשיבואו לב"ד ולא הקול ישמעו עדיס ויבואו ויעידו שזינתה תחתיו ועכשיו אין הבעל יודע בהן ותבעי כ"ג דשמא יבא לידי דיני נפשות ורבנן סברי חוששין: **דל"ע לא חיישינן לנעו.** ואם תחילת תביעתו של בעל לא בא לידון על פי עדיס אלא על ידי עצמו ולהפסידה כתובתה מודו רבנן דבשלשה: **והלא כגון דאיכניף עשרים ושלשה.** שאמר הבעל להביא עדיס שזינתה תחתיו ולא מצא: **ואיבדור.** הדיינין והלכו להם: **ואמר.** הואיל ואין לי עדיס דנו לי מיהת בשלשה דיני ממונות להפסידה כתובתה ע"י עצמו דקיי"ל (כתובות דף י.) חכמים תיקנו להם לבנות ישראל לבתולה מאתים ולאלמנה מנה והם האמינוהו להפסידה על פיו חזקה אין אדם טורח בסעודה ומפסידה. רבי מאיר סבר בשלשה דאין חוששין לכבוד הראשונים ודינן אפילו בשלשה ורבנן סברי חוששין לכבוד הראשונים וגבי כולהו: וחכ"א

[א] פסילנא לך לדינא אמר ליה רב לרב כהנא פוק דייניה חזייה דהוה קא גאים [ביה] א"ל אי צייתא צייתא ואי לא מפיקנא לך רב מאונך [1]בקטן כגדול תשמעון אמר ריש לקיש שיהא חביב עליך [2]דין של פרוטה כדין של מאה מנה למאי הלכתא אילימא לעיוני ביה ומיפסקיה פשיטא אלא [3]לאקדומיה [1]לא תגורו מפני איש [ב](א"ר חנן אל תכנים דבריך מפני איש) [1]כי המשפט לאלהים הוא א"ר חמא ברבי חנינא אמר הקב"ה לא דיין לרשעים שנוטלין מזה ממון ונותנים לזה שלא כדין אלא שמטריחין אותי להחזיר ממון לבעליו [1]והדבר אשר יקשה מכם א"ר חנינא ואיתימא רבי יאשיה על דבר זה נענש משה שנאמר [2]ויקרב משה את משפטן לפני ה' מתקיף לה רב נחמן בר יצחק מי כתיב ואשמיעכם [1]ושמעתיו כתיב אי גמירנא גמירנא ואי לא אזלינא וגמירנא אלא כדתניא ראויה פרשת [3]נחלות שתיכתב על ידי משה רבינו אלא שזכו בנות צלפחד ונכתב על ידן ראויה היתה [3]פרשת מקושש שתיכתב ע"י משה רבינו אלא שנתחייב מקושש ונכתבה על ידו [7]ללמדך שמגלגלין חובה ע"י חייב וזכות על ידי זכאי כתיב [3]ואצוה את שופטיכם בעת ההיא וכתיב [4]ואצוה אתכם בעת ההיא אמר רבי אלעזר אמר רבי שמלאי [ד]אזהרה לציבור שתהא אימת דיין עליהן [ה]ואזהרה לדיין שיסבול את הציבור עד כמה אמר רבי חנן ואיתימא רבי שבתאי [5]כאשר ישא האומן את היונק כתיב [6]כי אתה [ט]תבוא וכתיב [7]כי אתה תביא אמר רבי יוחנן אמר לו משה ליהושע אתה והזקנים שבדור עמהם אמר לו הקב"ה טול מקל והך על קדקדם דבר אחד לדור ואין שני דברין לדור תנא זימון בשלשה מאי זימון אילימא ברכת זימון והתניא זימון [1]וברכת זימון בשלשה וכי תימא פרושי קמפרש מאי זימון ברכת זימון והתניא [1]זימון בשלשה ברכת זימון בשלשה אלא מאי זימון אזמוני לדין כי הא דאמר רבא [1]הני בי תלתא דייני דיתבי ואזיל שליחא דבי דינא ואמר מפומא דחד לא אמר כלום עד דאמר משמיה דכולהו הני מילי בלא יומא דדינא [ה]אבל ביומא דדינא לית לן בה: תשלומי כפל כו': שלח ליה רב נחמן בר רב חסדא לרב נחמן בר יעקב ילמדנו רבינו דיני קנסות בכמה מאי קמיבעיא ליה [1]הא אנן תנן בשלשה אלא יחיד מומחה קמיבעיא ליה דאין דיני קנסות או לא אמר ליה תניתוה תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה בשלשה מאי שלשה אילימא שלשה הדיוטות האמר אבוה דאבוך משמיה דרב אפילו עשרה והן הדיוטות פסולין לדיני קנסות [ט]אלא מומחין וקאמר שלשה: וחכמים אומרים מוציא שם רע בעשרים ושלשה: וכי יש בו דיני נפשות מאי הוי אמר עולא בחוששין ללעז קמיפלגי רבי מאיר סבר אין חוששין ללעז ורבנן ·סברי חוששין ללעז [ט]רבא אמר כולי עלמא ללעז לא חיישינן והכא בחוששין לכבודן של ראשונים קמיפלגי והב"ע כגון דאיכניף בי עשרין ותלתא למידן דיני נפשות ואיבדור ואמר להו דיינו לי מיהא דיני ממונות מיתיבי

פסילנא לך. מרחיק היה עצמו אבל מן הדין לא מיפסיל וכן ההוא דשני דייני גזירות (כתובות קה:) דאייתי ליה לנא דפירי: **מפיקנא** לך רב מאונך. דמשמתינא לך והא דקאמר במו"ק (דף יח.) מנודה לתלמיד אינו מנודה לרב הני מילי כשמנדה אותו לכבוד עצמו אבל בשם שמים לא:

מוציא שם רע. פי' בקונטרס שהבעל טוען פתח פתוח מצאתי להפסידה כתובתה וקשה לר"ת הרא דגבי אונס ומפתה קתני לה שהן קנסות ועוד דבכל דוכתא שמזכיר מוציא שם רע הוי לענין ק' סלעים ועוד דג' דמתניתין מומחין הן וכמה דוכתי אשכחן שדנין דיני כתובה בבגל וכן נוהגין עכשיו ועוד מה שמפרש נמי חוששין ללעז מתוך שיטעון פתח פתוח מצאתי חיישינן שמא ישמעו עדים ויבואו ויעידו שזינתה אין לשון לעז נופל על זה אלא על דבר שהוא שקר כמו (גיטין דף ה:) נמצאת אתה מוציא לעז על גיטין הראשונים ועוד דקאמר דונו לי מיהא דיני ממונות מי דוחקו כל זמן שאין האשה תובעת אותו כתובתה ועוד דקאמר תבעו ממון בשלשה תבעה מיבעיא ליה ועוד מה שייך תביעה (ד) שאינו בא אלא לפטור את עצמו מכתובתה ועוד ובמקום דאיכא נפשות משמע דבהיא ממון אייני ועוד שמעתי מהר"ף דלר' מאיר דאית ליה כתובה דאורייתא בפרק אף על פי (כתובות דף נו:) אינו נאמן להפסידה כתובתה דדוקא למ"ד כתובה דרבנן נאמן כדמוכח בפ"ק דכתובות (דף י.) דאמר רב נחמן חכמים תיקנו לבנות ישראל לבתולה מאתים ולאלמנה מנה והם האמינוהו כו' ומפר"ת דכולה שמעתי' אייני לענין ק' סלעים שהאב תובע לבעל וחוששים ללעז היינו לעז הדיינים כגון שהביא הבעל עדים שזינתה והוכחשו דמיחייב הבעל השתא ק' סלעים דרבנן סברי בעי כ"ג דאי בג' חיישינן שמא אמ"כ יבואו עדים שזינתה ולבתרך להוסיף עד כ"ג ואתי להוליא לעז על הראשונים לומר שלפי שלא ידעו לדון הוסיפו עליהן ודוקא הוכחשו אבל הוחזמו תו לא חיישינן לסהדי אחריני דמוכחא מילתא דאסהדי שקרי מהדר הבעל אבל בהוכחשו אז לא כוונו עדותן אכתי אפשר להיות דקושטא הוה קאמרי ואיכא למיחש טפי דילמא אתו אחריני ור' מאיר לא חיש ללעז הדיינין ואין לדמות ליוסיפו הדייניס דלקמן (דף כט.) דלא חיישינן ללעז הדיינין: רבה

מצאתי בתוס' ד"ה מוציא וכו' מה שיין תביעה כיון שאינו בא:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה משה כו' זקנים שבדור עמהן. מלא עמהן נמתק וג"כ עמך:

מוסף רש"י

ראויה פרשת נחלות כו' ראויה היתה פרשת מקושש כו'. ולא תאמר אם לא לא דברו בעת צלפחד ולא נתחייב מקושש היו שתי פרשיות הללו חסרין מן התורה, והכי נמי איכא למימר שהרבה מצות חסרים מן התורה לפי שלא אירעו המעשים (רשב"ם ב"ב קיט:). **שמגלגלין חובה.** היינו קקילה שחמורה, דעת הוא לאדם לדון בחנק, על ידי חייב. מקושש, וזכות. שהבנים והקרובים יירשו את קרוביהם, על ידי **זכאי.** בעת צלפחד (שם קיט:). **אתה והזקנים שבדור עמהם.** זקנים שבדור יהיו עמך, הכל לפי דעתן ועצתן (דברים לא ז). **טול מקל והך על קדקדם.** הקב"ה אמר ליהושע כי אתה תביא וגו', תביא על כרחם, הכל תלוי בך (שם).

תורה אור השלם

1. לֹא תַכִּירוּ פָנִים בַּמִּשְׁפָּט כַּקָּטֹן כַּגָּדֹל תִּשְׁמָעוּן לֹא תָגוּרוּ מִפְּנֵי אִישׁ כִּי הַמִּשְׁפָּט לֵאלֹהִים הוּא וְהַדָּבָר אֲשֶׁר יִקְשֶׁה מִכֶּם תַּקְרִבוּן אֵלַי וְשָׁמַעְתִּיו: דברים א יז
2. וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יְיָ:

במדבר כז ה

3. וְאָצַוֶּה אֶת שֹׁפְטֵיכֶם בָּעֵת הַהִוא לֵאמֹר שָׁמוֹעַ בֵּין אַחֵיכֶם וּשְׁפַטְתֶּם צֶדֶק בֵּין אִישׁ וּבֵין אָחִיו וּבֵין גֵּרוֹ: דברים א טז
4. וְאָצַוֶּה אֶתְכֶם בָּעֵת הַהִוא אֵת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן:

דברים א יח

5. הָאָנֹכִי הָרִיתִי אֶת כָּל הָעָם הַזֶּה אִם אָנֹכִי יְלִדְתִּיהוּ כִּי תֹאמַר אֵלַי שָׂאֵהוּ בְחֵיקֶךָ כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֹמֵן אֶת הַינֹק עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתָיו: במדבר יא יב
6. וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לִיהוֹשֻׁעַ וַיֹּאמֶר אֵלָיו לְעֵינֵי כָל יִשְׂרָאֵל חֲזַק וֶאֱמָץ כִּי אַתָּה תָּבוֹא אֶת הָעָם הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְיָ לַאֲבֹתָם לָתֵת לָהֶם וְאַתָּה תַּנְחִילֶנָּה אוֹתָם: דברים לא ז
7. וַיְצַו אֶת יְהוֹשֻׁעַ בִּן נוּן וַיֹּאמֶר חֲזַק וֶאֱמָץ כִּי אַתָּה תָּבִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לָהֶם וְאָנֹכִי אֶהְיֶה עִמָּךְ:

דברים לא כג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מפיקנא לך רב מאונך מכחך אוזיעך: (ב) ד"ה משה וכו' שבדור ואתה עמהם: (ג) ד"ה יומא דדינא ל"ל אמר ד"ה ואומר משמיה: (ד) תוס' ד"ה מוציא וכו' מה שיין תביעה כיון שאינו בא:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה משה כו' זקנים שבדור עמהן. מלא עמהן נמתק וג"כ עמך:

מוסף רש"י

ראויה פרשת נחלות כו' ראויה היתה פרשת מקושש כו'. ולא תאמר אם לא לא דברו בעת צלפחד ולא נתחייב מקושש היו שתי פרשיות הללו חסרין מן התורה, והכי נמי איכא

סה א מיי' פכ"ג מהל' סנהדרין [הל"ג] והלכה ו סמג עשין קו טוש"ע מ"מ סימן ז סעיף ז:

ב [מיי' שם פ"כ הל' י טוש"ע מ"מ סי' י סעי' ד]:

סו ג מיי' שם טוש"ע מ"מ סימן טו סעיף ח:

סז ד ה מיי' פכ"ה שם הלכה ב ג סמג שם טוש"ע מ"מ סימן מ סעיף ל:

סח ו מיי' פ"ה מהל' גרוסות הל' ב סמג עשין כז טוש"ע מ"מ סי' קנ: סעיף ח:

סט ז ח מיי' פכ"ה מהל' סנהדרין הלכה ז סמג עשין לו טוש"ע מ"מ סימן יא סעיף ב:

ע ט מיי' שם פ"ה הלכה ח סמג שם [טוש"ע מ"מ סי' ח סעי' ח]:

עא י מיי' שם הל' ג:

רבינו חננאל

בבזיון אלא צריך להתעסק בהן בכולן כמו שהן מפורשין בפ' לא יחפור והא דאמר רב לאושעיה פסילנא לך לדינא ודבר אחד בדור ולא שנים דברים כולן פשוטין הן: **תנא** דימון בשלשה אוקימנא אומוני לדינא והני מילי בלא יומא דדינא צריך למימר השליח כי שלשה שלחו אותי אליך אבל ביומא דדינא לא צריך למימרא שליחא דתלתא [שלחוהו] שזה דבר ידוע הוא דביומא דדינא תלתא יתבי: **תשלומי** כפל ותשלומי ד' וה' בב' [מומחין]. אוקמה רב נחמן בר יעקב בדיני קנסות ולפיכך צריך ג' מומחין כי ההדיוטות אפילו עשרה פסולין לדון דיני קנסות. האונס והמפתה בג' שהן דיני קנסות: **ירושלמי** ר' (מינא) [מנא] אמר בנערה מאורסה פליגי ונדחו דבריו אבל חלקו במוציא שם רע. רבי מאיר סבר לייסרו ולענושו בג' ואם נמצאו דבריו אמת בכ"ג. וחכ"א הכל בכ"ג ואמר עולא בחוששין ללעז פליגי כלומר אם ישבו שלשה לדין על הבעל לענושו ולייסרו ודקדקו ונמצאו דבריו אמת כיון שהן דיני נפשות צריכין להוסיף עליהן עשרים אחרים אתי למימר לא אוסיפו עליהן הני עשרים אלא משום דקדמאי לא הוו ידעי למידן האי דינא ומפקי לעז עליהן ורבי מאיר לא חייש ללעז וחכמים חיישי הלכך הוי המלקות והענוש מבתחילה בכ"ג. ואם נמצאו הדברים אמת הם הן הדיינין עליה דיני נפשות. רבה אמר מתניתין כגון דיתבי כ"ג לעיוני בהאי דינא ונפקי (תרי) [כ'] מינייהו ואמר להו דיינו לי מיהת על הענוש ועל המלקות ר' מאיר סבר דייני להו דממון הוא ולא חיישינן לכבוד הני (תרי) [כ'] דנפק וחכמים חיישי לכבודן

עין משפט
נר מצוה

עב א ב מיי' פי"ב מהלכות סנהדרין הלכה ב ועי"ש בכ"מ:

רבה אמר דב"ע כו' כגון דאיכניף כ"ג למידן דיני נפשות. שהביא האב עדים להזימוס (ב) עדי הבעל ולא הספיקו לקבלם עד דאיבדור מחמת אונס או מחמת פחד או להקביל פני המלך או למדידת עגלה ערופה ונשארו רק שלשה ואין לומר שקיבלו ואח"כ איבדור ולא א"ש דונו לי מיהת: **מיתיבי** כו' **בשלמא** לרבה תבעו ממון תחלה. כלומר דלא איכניף לדיני נפשות: (ג) **והביא** האב עדים והזימום.

קודם גמר הדין דהשתא ליכא מיתה בזוממין בא לגבות ממון בג' דליכא למיחש לעזן שמא יבואו עדים אחרים ויעטרכו להוסיף דכיון דהוזמו ודאי שהדי שקרי ניהו ובמקום דאיכא נפשות כלומר שיכול לבא לידי נפשות שלא הוזמו אלא הוכחשו בעי כ"ג ותבעו נפשות ה"פ תבעו ממון שיכול לבא לידי נפשות ויחא לפירוש רבינו תם הא דאיעטריך לאביי למימר דכ"ע חוששין לעזן דכולה סוגיא איירי כשהוכחשו עדי הבעל או לא כוונו עדותן ומשום דחוששין לעזן הוי בכ"ג לרבנן דאיכא חששא לעזן (ג) דשייכא מיתה בהתראה סתם דשמא יעטרכו להוסיף אבל לפירוש הקונטרס הכי נמי הוה מצי למימר דכ"ע אין חוששין לעזן אפ"ה הוי לרבנן בעשרים ושלשה וי"מ לפי' הקונטרס דלהכי נקט דכ"ע חוששין לעזן משום רבותא דר' מאיר דאע"ג דחוששין לעזן הוי לר' מאיר בשלשה כיון דליכא למיחש לשהדי אחריני ומיהו קשה לפר"ת למאי דמסיק פלוגתא דמתניתין בפלוגתא דבן זכאי דהשתא מוקיא שם רע דרבי מאיר דאמר בשלשה הוי תביעת מאה כסף דקתבע אב ומוקיא שם רע בעשרים ושלשה דרבנן היינו בחיוב מיתת האשה ולא בתביעת ממון דאין עדותן בטלה בהכחשת בדיק' לרבנן ועוד דמשמע דקאי אהא דאמר דכולי עלמא חוששין לעזן ואי חוששין לעזן כי איתכחוש נמי ליהוי בכ"ג לרבי מאיר שמא יבואו עדים אחרים ויעטרכו להוסיף ויהיה לעזן ומיהו יש ליישב כדמוקי כגון דאיתכחיש בבדיקות איירי נמי שהכחישו אח"כט) (ד) עדי האב הכחשה גמורה דהשתא לא מקטלא נמי לרבנן ואפ"ה הוו בכ"ג דליכא למיחש לשהדי אחריני ואע"ג דהני אחריני נמי יהיו מוכחשין בבדיקות מ"מ מיקטלא לרבנן דהכחשה דבדיקות לאו הכחשה היא ולר"מ הוה הכחשה ואין להקשות לפר"ת לאביי ולכולהו אמוראי דלקמן דלא מיחייב מיתה לר"מ היכי מיחייב ק' כסף הא קיי"ל בכתובות דלא מיחייב ק' סלע היכא דלא מצי למיתי לידי חיוב סקילה דאמר בפרק נערה (כתובות דף מד:) המוציא שם רע על הקטנה פטור כיון דלא מצי למיקיימא אם אמת היה הדבר וסקלו ויש לומר דמהאי טעמא לא ממעטינן אלא קטנה דלאו בת עונשין כלל אבל נראה דוחק מה שפירש ר"ת דהכחשה בלא הזמה מחייב ק' סלעים ול"ל לפר"ת שהיא מותרת לבעלה כשלא כוונו עדותן או כשהוכחשו דאי לאו הכי היכי מחייב ק' סלעים הא לא קיימן ביה (דבריס כב) ולו תהיה לאשה ויש ללמוד מכאן דאי אתו עדים ואמרו אשת פלוני זנתה דבעי דרישה וחקירה לאוסרה על בעלה וסברא הוא דלא גרע מגזלות וחבלות וכירושלמי מצא רשב"א פלוגתא דאמוראי דאיכא דמפרש פלוגתא לענין כתובה כדמפרש בקונטרס ואיכא דמפרש לענין ק' סלע כדמפרש רבינו תם:

חוששין ללעז וחוששין לכבודן של **ראשונים**. אע"ג דחוששין לעזן אכתי נפקא לן במאי דחוששין לכבודן של ראשונים (ה) שהביא הבעל עדים שזינתה והביא האב עדים והזימום וה"ה דהוה מצי למימר אין חוששין לכבודן של ראשונים אבל אין לפרש מדחוששין לעזן כ"ש דחוששין לכבוד של ראשונים כדמוכח מדרבא חדא מה ענין זה אצל זה ועוד דהא לעולא דחוששין רבנן לעזן ולכבודן של ראשונים לא חיישינן דהיכא דהבעל הביא עדים (ו) והביא האב עדים והזימום אמרי רבנן בא לגבות ממון בג' וא"ת אביי ושאר אמוראי דלקמן היכי מוקמי שתבעו ממון בשלשה דלדידהו ליכא לאוקמי כגון שהביא הבעל עדים שזינתה והביא האב עדים והזימום כדמוקי לעיל כיון דסברי (ו) רבנן דכולי עלמא חוששין לכבודן של ראשונים ויש לומר דלדידהו תבעו ממון הייגו שלא התרו בה כלל דליכא מיתה אלא ממון ובקונטרס פירש דמוקי לה כרבא ורבי חייא שהביא הבעל עדים שזינתה והאב הביא עדים והזימום וליכא למיחש לכבודם של ראשונים דדינא אחרינא הוא דמעיקרא הוה בעל תובע ונראה דוחק:

בעדה ועדים ובהתראה. ומסית נמי צריך עדה אלא משום דכתיב (במדבר לה) והלילו העדה ומסית אין מהפכין בזכותו שאין טוענין למסית אבל לענין עשרים ושלשה דרשינן מהאי קרא דאין סברא לחלק בין מסית לשאר חייבי מיתות ועדים והתראה נמי צריך במסית אלא משום שמכמינין לו עדים וגם אין מתרין בו בפירוש אלא אומרים לו היאך נניח אדינו שבשמים ונעבוד עצים ואבנים ו) כדתניא פרק ד' מיתות (לקמן דף סז.): **באשה** חבירה. וכגון דאמר שבעל וחזר ובעל דאי לאו הכי מתוך שאין הרגין שיכולין לומר לאוסרה על בעלה באנו אף היא אינה נהרגת כדאמרינן ברים היו בודקין (לקמן דף מא.):

דאתרו

מיתיבי ו) וחכמים אומרים תבעו ממון בשלשה תבעו נפשות בעשרים ושלשה בשלמא ג) (לרבא) תבעו ממון תחלה בשלשה תבעו נפשות תחלה אפילו ממון בעשרים ושלשה אלא לעולא קשיא אמר רבא ג) אני וארי שבחבורה תרגימנא ומנו רב חייא בר אבין הכא במאי עסקינן שהביא הבעל עדים שזינתה והביא האב עדים והזימום לעדי הבעל בא לגבות ממון מבעל בשלשה ובמקום נפשות בעשרים ושלשה אביי אמר דכולי עלמא חיישינן ללעז ומשום כבודן של ראשונים הכא במאי עסקינן כגון דאתרו בה סתם והאי תנא הוא דתניא ז) ושאר כל חייבי מיתות שבתורה אין ממיתין אותם אלא בעדה ועדים והתראה ועד שיודיעוהו שהוא חייב מיתה בבית דין ר' יהודה אומר עד שיודיעוהו באיזה מיתה הוא נהרג רב פפא אמר הכא באשה חבירה עסקינן וקמיפלגי בפלוגתא דרבי יוסי בר יהודה אורבנן דתניא ר' יוסי בר יהודה אומר ח) חבר א"צ התראה ב) לפי שלא ניתנה התראה אלא להבחין בין שוגג למזיד רב אשי אמר כגון

דאתרו

וחל"א תבעו ממון כו'. ברייתא היא: **תבעו ממון תחילה.** דלא בא לידון בעדים אלא על פיו ולהפסידה כתובתה מודינן דבשלשה: **תבעו נפשות תחילה.** דאמר להביא עדים: **אפילו ממון.** כגון אם לא מצא עדים ואמר דונו לי מיהא להפסידה כתובה אעפ"כ בעינן עשרים ושלשה משום כבוד רשעים: **אלא לעולא.** דאמר רבנן ללעז חייבי שמא ישמעו עדים ויבואו תבעו ממון בשלשה היכי משכחת לה לעולם עשרים ושלשה לרבנן בעינן משום דחוששין ללעז: **והזימום.** דתו ליכא למיחש ללעז דאיגלי מילתא דאהני שהדי סמיך והני שהדי שקרי ניהו ואפילו להפסידה כתובתה לא מהימני) דהשתא בתר שהדי שקרי קא מהדר ושקורי קמשקר ובעי למיתב מאה סלע לאב ולו תהיה לאשה ותבעו ממון דקאמרי רבנן אתביעת מאה סלע שהאב תובע קאי והכי קאמר בא האב לגבות ממון מבעל שנמצא כבר שקרן בשלשה דהזמנה אחריתי היא ואפילו כבוד רשעים ליכא למימר הכא דדינא אחרינא הוא דמעיקרא בעל הוה תובע והשתא אב קא תבע: **ובמקום דליכא דיני נפשות.** כלומר וכל היכא דליכא למיחש לנפשות כגון בתחילת הדין אפילו אין לו עדים יש לחוש שמא ט) ישמעו ויבואו עדים עשרים ושלשה בעי. ואית דמפרשי כל תביעת ממון דהא שמעתתא אמאה כסף דאב תבע לבעל ואי אפשר לומר כן דהא לא מחייב בעל מאה סלעים אא"כ הביא עדים והוזמו דכל זמן שלא הביא עדים נאמן אף להפסידה כתובה כדפרישית לעיל [ע"א] ואי בשהוזמו עדיו מיירי מתניתין תו ליכא למימר חוששין ללעז ועוד מדגרסינן בתירוצא דרב חייא בר אבין בא לגבות ממון מבעל דפרים דרבי חייא להאי תבעו ממון אמאה סלע מכלל דעד השתא הוה שמעינן תבעו ממון אבעל ואיהו תבע להפסיד כתובה: **אביי אמר.** אי בשלא הביא עדים דכולי עלמא חוששין ללעז ובעינן עשרים ושלשה דילמא שמעי שהדי ואתו ומדבעינן עשרים ושלשה בריש אפילו ממון בעשרים ושלשה דחוששין לכבודן של ראשונים. והכא בפלוגתא דמתניתין כגון שהביא עדים בתחילת הזמנתו לדין דתו ליכא למיחש (ו) שהדי אחריני והני אמרי באתא דהתרו בה מיתה סתם ולא הזכירו לה סקילה כדין נערה המאורסה רבי מאיר סבר תו ליכא הכא דיני נפשות ובהני שלשה סגי למידן דיני ממונות דכתובה דכי נמי יוזמו ישלם מאה כסף ורבנן סברי כיון דאתרו בה מיתה דיני נפשות איכא ומיקטלא והאי תנא הוא וכו' ובריתא דקתני לרבנן תבעו ממון בשלשה כדתרלה רב חייא בר אבין: **ושאר כל חייבי מיתות כו'.** גבי מסית קאי דרחמנא אמר (דבריס יג) לא תחמול ולא תכסה ונהרג בלי התראה על ידי הכמנת עדים: **עדה.** כ"ג: **ועד שיודיעוהו.** עדיו בשעת התראה שהוא חייב מיתה בבית דין אם יעבור עבירה זו ומיהו אע"ג דלא מזכרי ליה איזו מיתה התראה היא ומחייב כרבנן: **רב פפא.** כדאביי נמי סבירא ליה דחוששין ללעז ולכבודן של ראשונים והכא דאמר רבי מאיר בג' כגון שהביא עדים עמו בתחלת הזמנתו לדין ואמרו שלא התרו בה לפי שהאשה חבירה היא ולא הוצרכנו להתרות בה רבי מאיר סבר אף על גב דחבירה היא לא מיקטלא הלכך לא צריכין לאיכנופי תו עשרים ושלשה אלא שלשה לדון דיני ממונות דכתובה ורבנן סברי כרבי יוסי בר' יהודה: **אלא להבחין.** שלא יוכל לומר סבור הייתי שמותר:

דאתרו

מסורת הש"ס

ה) [תוספתא פ"א ע"ש], ו) רש"ל לרבה, ג) [שבת קיח: וש"נ], ד) לקמן פ: [תוספתא דפי"א ע"ש], ה) לקמן מא. עב: מכות ו: ט:, ו) [מהימן. רש"ש], ז) ישמעו עדיס ויבואו ובעינן כ"ג כל"ל. רש"ל ע"ש, ח) רש"ל הל"א [וכ"מ מפסקי תוספות], ט) עדי האב לעדי הבעל הכחשה וכו' ופפ"ה הוי בכ"ג דליכא למיחש לשהדי אחריני מ"מ אינכא למיחש שמא יבואו עדי הזמה וזימום לעדי האב שהכחישו לעדי הבעל א"ל דיש לבעל ב' כתי עדיס המכחישים זו את זו בבדיקה דלא שפיר אינכא למיחש שמא יבואו עדיס אחריס ואע"ג דהני אחריני וכו' כל"ל רש"ל, י) [כ"ל כדתנן],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אביי וכו' למיחש לשהדי: (ב) תוס' ד"ה רבה וכו' לעדי הבעל: (ג) ד"ה והביא וכו' לרבנן דאיכא חששא דלעז כיון דשייכא מיתה: (ד) בא"ד שהכחישו אח"כ עדי האב לעדי הכחשה הכחשה גמורה וכו' ופפ"ה הוי בכ"ג אע"ג דליכא למיחש לשהדי אחריני מ"מ איכא למיחש שמא יביא עדי הזמה וזימום לעדי האב שהכחישו לעדי הבעל אי נמי דיש לבעל ב' כתי עדים המכחישות זא"ז בבדיקות דאז שפיר איכא למיחש לשהדי כו' כל"ל והל"א עם ד"ה מיתיבי: (ה) ד"ה חוששין וכו' כשהביא הבעל: (ו) בא"ד דהיכא הבעל הביא עדים שזינתה והביא: (ז) בא"ד כיון דסברי דכ"ע כל"ל ותיבת רבנן נמחק:

מוסף רש"י

ושאר כל חייבי מיתות. חוץ ממסית, שאינו צריך התראה דרחמנא אמר לא תחמול ולא תכסה עליו (לקמן 9:). בעדה ועדים והתראה. עדה ועדים לאו דוקא, דמסית נמי עדים ועדה קא בעי, והא דנקט ושאר משום התראה נקט לה (שם).